

T. S. ELIOT

četiri pesme (1920)*

DIREKTOR

Nesreća za nesretnu Temzu
Što teče tako blizu *Spektatora*.
Direktor
Konzervator
Spektatora
Škodi vetru.
Akcionari
Reakcionari
Spektatora
Ruku pod ruku
Šetaju
Vučjim korakom.
Nad kloakom
Jedna devojčica
U dronjcima
Pljoštonosa
Posmatra
Direktora
Spektatora
Konzervatora
I crkava od ljubavi.

PRELJUBNA SMESA SVEGA

U Americi, profesor;
U Engleskoj, novinar;
Velikim korakom i uz napor
Jedva ćete slediti moj trag.
U Jorkširu, besednik;
U Londonu, pomalo bankar,
Skupo ćete platiti moju kožu.
U Parizu šišam kosu
Ko crni šlem bašmebrigaša.
U Nemačkoj, filosof
Podstaknut od *Emporhebena*
Na obzoru *Bergsteiglebena*.
Skitam uvek ovde-onda
Od zgone do zgone
Od Damaska do Omahe.
Proslaviću svoj praznik
U nekoj oazi Afrike
Obučen u kožu žirafe.

Moj spomenik će se ukazati
Na žarkim obalama Mozambika.

MEDENI MESEC

Videli su Nizozemsku, vraćaju se Visokoj Zemlji;
Ali jedne letnje noći, evo ih u Raveni,
U nasladi između dva čaršava, uz stotinak stenica;
Letnji znoj, i jak zadah kučke.
Oni ostaju na leđima raširenih kolena,
Četiri mlitave noge natečene od ujeda.
Čaršav podižu da se lakše počesu.
A mi milju odavde stoji *Saint Apollinaire*

En Classe, bazilika poznata ljubiteljima
Lisnatih kapitela koje njiše vetar.
Kupiće karte za voz u osam,
Produžice svoju bedu od Padove do Milana
Gde se nalazi Tajna večera, i jedan jevtin restoran.
On misli o napojnici i sređuje svoj bilans.
Videli su Švajcarsku i prešli u Francusku.
A *Saint Apollinaire*, postojan i asketski,
Stara fabrika u božjoj nemilosti, još knije
U svojim trošnim zidovima jasnu sliku Vizantije.

U RESTORANU

Jedan odrpan dečak koji se dosađuje
Čačkajući nokte, stalno se maginje preko mog ramena:

»U mojoj zemlji biće kišovito,
Sa vetrom, mnogo sunca i kiše;
To je dan za pranje prosjačkog rublja.«
(Brbljivko, balavko, sa oblim dupetom,
Molim te, bar nemoj da bališ u supu).
»Natopljene vrbe i pupoljci na kupinama —
To je mesto gde se od pljuska sklanja.
Imao sam sedam godina, ona je bila mlađa.
Beše sva polkisla, dao sam joj jagorčevine.«
Mrlje njenog jeleka panju se do broja tridesetosam.
»Golicao sam je, da bi bila nasmejana.
Iskusio sam trenutak snage i ludila.«

Ali tada, stari pohotljivac, u tim godinama...
»Gospodin, gadna je stvar.
Da nas zavede, došao je jedan veliki pas.
Uplašio sam se, ostavih je na pola puta.
Šteta.«

Ali najzad, ti imaš tvog orla!
Daj, iščačkaj blato iz bora na licu;
Gle, moja ti viljuška očisti lobanju.
S kojim pravom ti plaćaš iskustva kao ja?
Evo, drži deset para za banju.

Flebas, feničanin, već petnaest dana utopljen,
Zaboraviše krilkove galebova i talasanje *Cornouaillea*,
I dobitke i gubitke, i na brodu tovar kalaja;
Podvodna struja odnese ga vrlo daleko,
Idući dobima njegovog prethodnog života.
Dakle shvatite, beše to teška sudbina;
Ipak, nekad je on bio lep, stasit čovek.

* Pesme koje je Eliot pisao na francuskom.